

Múzy nemlčí

„Kdyby se mě někdo zeptal, koho pokládám za nejpovolanějšího člověka, který může zasvěceně, originálně a svrchovaně zábavně vyprávět o Jaroslavu Seifertovi, bez váhání odpovím: MUDr. Alois Volkman. Básníkům lékař, milovaný přítel a neúčinnější medikament v jedné osobě.“

Alena Vostrá

Silent musae... Jako by múzy mohly umlknout smrti básníka! Dílo, zaokrouhlené, docelené, začíná svůj druhý život. Celá ta lidská zkušenost přetavená do veršů, otevírající to věčně zdrženlivé tajemství života, básníkův život, zakletý do rytmů a melodií veršů, to vše je nově potkáváno a konfrontováno s naším vlastním životem a naší vlastní zkušeností.

Básníkův přítel, lékař Alois Volkman v knize svých veršů, vzpomínek a fotografií Karla Kestnera a Jaroslava Krejčího nazvané Silent Musae zde venkovsky jímavě, ale o to soustředěněji do svých veršů a vzpomínkových miniatur zachytává věčně unikavou těžko uchopitelnou postavu svého přítele, klíčníka do všech krás světa, básníka Jaroslava Seiferta.

V jednom ze svých veršů píše Alois Volkman o Seifertovi a jeho erbovním městě Praze: **Jeho pero bylo nejmenší / z tvých věží.** – Jak ve verších, tak i ve svých vzpomínkových miniaturách je Alois Volkman ve vztazích k básníku Jaroslavu Seifertovi neokázale vyznavačský.

„Pravé hoře Je němé“ říká ve svědectví o tomto neúčinnějším medikamentu básníkově, o venkovském lékaři Aloisu Volkmanovi spisovatelka Alena Vostrá. Také toto vyznání s latinským názvem vyjadřujícím smutek z opuštěné lyry básníkovy, je skromné a neokázalé jako hvězdné klenby venkovských kapliček, které po svém a bez onoho sebevzhlíživého „Ad maiorem Dei gloriam“ zrcadlí Slávu Boží. Tiší jsou dědicové této země.

Se stejnou osudovostí, s jakou protla v květnu 1910 Halleyova kometa život malého Jaroslava stejnou naléhavostí protínají naše vlastní životní orbity díla básníků. Věřím, že i ta nejotrlejší mysl je verši Jaroslava Seiferta nějak poznamenána, třeba na zapřenou, oklikou a poslepu. Býti básníkem, není to jeden z nejtěžších údělů?

Nemám doma na polici mnou milované a obdivované venkovské hrnečky kvítí poseté. Místo nich mám vedle sebe básnické knihy Seifertovy stejně milované a obdivované. Tu právě recenzovanou asi přiložím k té tak lapidárně nazvané: Býti básníkem.

Michal Janata